

Той се обѣща и ние се раздѣлихме. Подиръ това минахме пакъ на-срѣща и тамъ на Станковий дюкянъ поспахме си сладко. Сутрѣнъта предъ-зори събуди ни той, ний станахме, облѣкохме се, и тръгнахме на-горѣ къмъ свободнитѣ полета. За да заплетемъ дирята си, и да се укриемъ отъ полицията, трѣбваше всеки-день да се мѣстимъ и да пощуваме на друго мѣсто.

Цѣльта ни сега бѣше, да се възвиемъ горѣ отъкъмъ сѣверъ, къмъ дѣното на Рожниятъ заливъ, за-въ Кеатханата, и тамъ като минемъ рѣката, която се втича въ заливътъ, да ударимъ къмъ западъ, на-съпо-редъ калето, и тамъ близу селото Топчилари, да намѣримъ единъ Ганъовъ приятелъ, лозаринъ.

День засвѣти, кога се спуснахме по пжтечката, що се лжкати прѣзъ долина и хъмове, та води долу въ кеатханата. На пжтътъ срѣцнахме единъ войскаринъ, който вървѣше и си държѣше ржцѣтъ отъ задѣ-си, та глѣдаше захласнато, кѣто скитникъ. Ние го спознахме тутакси за мародеринъ които излѣзълъ отъ казармата, за да обере нѣкого. Тъквизъ мародери пжплатъ изъ всичкитѣ околни предѣли на Цариградъ, — а тъкмо въ него-време ги имаше много, защото державата бѣше отдала тютюньтъ за-въ монополъ на една гръцка дружина, споредъ което тютюньтъ бѣше поскупнѣлъ, и войскаритѣ излизаха просто кѣто за въ експедиции, да обиратъ тютюнь.

Като се доближи, войскаринътъ рече:

— Сабах-ларъ-хаиръ-олеунъ! имате ли да си направя цигара?

Като знаеше, че подобни разбойници съ тъквизъ запитвания захващатъ обикновенно нападанията си, отговори Гаврилъ:

— Богъ да те награди, юнако, — нѣмаме тютюнь. Войскаринътъ — зѣ си пжтъ нататкъ.